

POEZIJA

Ciril Bergles

Vrnitev

Vrnitev

Da je to bolj preprosto, si mislil.
 Vrneš se in nadomestiš
 svojo odsotnost
 s kratkim sprehodom po ulici.
 Potem hodiš okrog in teh,
 ki bi jih rad srečal,
 sploh ne moreš srečati,
 ker jih ne prepoznaš
 in tudi oni tebe ne.
 Zgroziš se, ko opaziš,
 da si se tako zelo spremenil,
 da se ti zdijo vsi
 čisto spremenjeni.
 In da si jih za zmeraj izgubil.
 Čeprav si ves čas upal,
 da ti bodo ostali zvesti.
 Prezrl si, da smo si podobni
 samo tedaj, ko smo skupaj
 in odvisni drug od drugega.
 Greš v samotno ulico
 in se počasi privajaš
 na tujino.

Nespečnost

Noč dolga kot večnost.
 Z odprtimi očmi strmiš
 v praznino tišine.
 Poslušаш udarce ure,
 to mučenje časa.
 Toneš nekam nazaj,
 kot orel z onemoglimi krili.

Pred vsakim obzidjem
 obstaneš.
 Vsaka malenkost
 ti preraste
 v ogromnost.
 Besede dobijo drugačen pomen,
 so lahko iz groženj.
 Misel odkrije
 zadnjo uro.
 Strah pred Ničem
 išče Boga.
 Vse do jutra.
 Ko te spet obsije
 milost luči.

Ptičje gnezdo

Tega se gotovo spomniš:
 splezal si na drevo
 in tam te je presenetilo
 ptičje gnezdo.
 Varno spleteno v krošnji.
 Iz same radovednosti
 si segel vanj.
 Hotel si se prepričati,
 koliko zanesljivosti
 je v njem
 in topline.
 Kasneje si videl
 ptico krožiti
 nad drevesom.
 Veliko zmedenosti
 je bilo v njej.
 Kot da ni več prepoznala
 drevesa, ne gnezda.
 Toliko tujosti
 si pustil tam.

Tvoj dom

Nobenega znamenja ni treba
 na vratih.
 Ker tvoji prijatelji vedo,
 da si se rodil v tej hiši
 in si zato tu doma.

Tu si najlepše sanjal
 in trpel od hudega nemira.
 Včasih si stal ob oknu
 in gledal drevesa,
 kako so se upirala
 vetrovom.
 Živali so prihajale
 v tvojo bližino.
 Čakal si prijatelje
 in svet se ti je zdel
 popoln.
 Ko si odhajal, še nisi vedel,
 da vrnitev ne bo mogoča.
 Iz te hiše si potem napravil
 svetišče svojih spominov
 in najčistejše lepote.

Tisti trenutek

Tisti trenutek, ko sem se rodil,
 so zvezde spremenile
 svoje meridiane.
 Sonce je izžarelo silne plamene,
 Zemlja se je odločila za znamenje Raka,
 v morju je neka riba
 odpirala svoja požrešna usta,
 v Afriki se je gorila spustila
 z drevesa na drevo,
 v Južni Ameriki je anakonda
 jemala nekemu poslednji dih,
 na daljnem otoku je kanibal
 jedel drugega kanibala.
 In politiki so v zaprtih sobah
 govorili o spopadih,
 ki bodo spremenili svet.
 Prav tisti trenutek
 se je rodilo še dosti otrok
 in usoda nas vseh
 je bila v skladu
 s tistim trenutkom.

Samomorilec

Kadar sem lepo zleknjen v banji
 in mi sega topla voda do vratu,
 kot bi me objemala ženska
 s svojimi nežnimi rokami,
 mislim, da bi bilo najlepše
 umreti v vodi.
 Samo usta bi odprl
 in smrt bi sama
 zlezla vame.
 Kot po nekem
 neznanem naročilu
 bi dosegla
 moj dih
 in mojo misel
 in bi ju ugasnila
 brez večje muke.
 Ko bi se voda shladila,
 bi bil že riba.
 Zamahnil bi s plavutmi
 in splaval na oni svet.

Vrvohodec

Samo tišina se mora razrasti
 do kraja sveta.
 Kakšen otroški vzdih
 je lahko celo spodbuden.
 Potem ni nič nenavadnega
 priti na drugo stran.
 Otresti se moraš
 paranoje,
 da te opazujejo
 in zasledujejo.
 Tudi to je dobro,
 da se ti lepijo lasje
 na čelo.
 Pomeni, da si na preži
 in ves čas
 na konici bucike.
 Kajti ni je poti,
 ki bi bila varna.
 Samo prilagoditi se moraš.
 To je vse.

Vrtalec

Spočetka se mi je zdelo zelo
 nevarno, počasi pa sem se navadil
 na pogrezanje v neznano.
 Čim globlje sem vrtal, tem bolj
 sta me popadala
 neka mrzlica in strašno
 zadovoljstvo.
 Sveder postaja vroč, kamni tudi,
 roka se ti trese, srce ti razbija,
 misel stiska mozeg.
 Lahko bi odnehal, pa ne moreš.
 Vsak dan je huje.
 Prevrtaš prve kamne,
 potem hočeš do sredice gore.
 Ima te, da bi zavrtal
 v srce sveta,
 v veselje.
 Postaneš pravi norec
 in niti tega ne veš,
 da vse to počenjaš
 po volji nekoga drugega.

Preobraženi listi

Dosti časa je bilo treba,
 da smo razumeli:
 trni so
 preobraženi listi.
 V nekem času
 smo se venčali
 z opojno lahkomiselnostjo
 in z navideznimi zmagami.
 Potem smo opazili,
 da nosimo
 trnjeve krone.
 Spočetka je bolelo
 in smo se pritoževali.
 A smo se navadili
 na bolečine.
 Kajti preobrazbe
 so neizogibne
 in jih je treba sprejeti
 s kraljevskim dostojanstvom.

Ob reki

Nekaj sem zaslutil že
 v deških letih —
 njeno spremenljivost,
 Toda očarala me je
 s svetlečimi valovi,
 z igrivimi vrtinci.
 Kako ponoči razmnožuje zvezde,
 podnevi zoperstavi soncu
 tisoč sonc.
 Kasneje sem razkril
 prave namene
 njenega srebrnega
 ogledala.
 Da z njim prikriva
 oddaljenost videza
 od resnice.
 Svoje dno,
 kjer ležijo mrtve ribe
 in samomorilci.
 Da je v njej prikrit
 temen smeh, ki teče
 proti toku.